

FENYVES MARCELL

Mindennapi elődeim

LA MAISON DIEU

itt ez a ház ahol lakom
dehogy otthon téglahalom
nincsen asztal ágy se benne
tán az ördög építette

árnyak lakják nem emberek
árnyak között mit keresek
élő tovább nem maradhat
elfutnék de befalaztak

hányszor menekültem innen
ezen kívül helyem nincsen
kövön ülök és körmölök
mennyek kulcsa szívem zörög

MIRŐL HALLGAT ÓRIGENÉSZ?

(P A P C S Ú F O L Ó F A B L I A U - K N Y O M Á N)

Hol kettéágazik szilaj Loire;
kövekkel gördül sziklák közt az ár,
a barna parton fenyves hallható.
Az erdőben sereg dzsungellakó.
Na persze főleg szarvasok, nyulak
meg őzek; égi, földi madarak.
Medvék között is éltek emberek?
Egy szerzetes. Lehúzott tíz telet,
szeszélyes őszt, tavaszt meg hús nyarat.
Emelt magának fából pár falat,
rakott tetőt és vágott ablakot:
felállt a házikó, felállt legott
az egyszemélyes erdő közepén –
János barátról szól e zöngemény.
Miféle ember volt a szerzetes?

A jámborságáról nevezetes.
És tiszta ő. Havonta felsöpört,
hol főzögette belga mód a sört.
Csinált bohémianust; németet,
mert minden komlófőzetet szeret.
Ne tántorogjon: érlelt sajtokat,
tanulva fortélyt sok-sok év alatt.
Komái mégis fák csak? Állatok?
Figyelj. Okát azonnal megtudod.
Korábban János egy rendházban élt,
hirdetve sült parasztnak az Igét.
Az ódon épület sötéten állt.
Falak mögött lakott itt pár barát.
A sajt! A sajt okozta végzetét.
Becézgeté, mint más a kedvesét
a kőkeményen gördülő gruyére-t:
a pamlagán egész tucát hevert.
Egy nap serényen rórátéra ment:
e tájt az ember rémeket teremt,
mik megkísértik aztán szellemét.
Szólott Jánoshoz Belzebub, ek'ént:
*Mibaszna báb! Te dőre szolgál,
neved se lenne a Pokolba.
Miért is veszkődöm veled?
Előttem semmi érdemed.
Csak szórakoztatom magam.
Az ördögnek flegmája van.
Tudod, mi lesz ma? Sajtmenet.
Kint gyűlnek már a sajt-hegyek.*
E nap szegény még nem mondott imát,
a hír így védtelen szívet talált,
amelyben ölre menne két titán:
páncélos angyal és a parmezán.
*Csak meglesem, hogy talmi volt a szó
vagy színigaz s lenyűgöz sajt-való
– magában így kiált és futni kezd
és majdnem fellöki az esperest.*
Azért köszönti is felettesét,
de birtokolja már a sajt eszét.
A zárdaajtó nyitva; illatoz
megannyi kékpenészes. *Kerberosz
se tántoríthat – mondja. Mit teszek?*

Az illatok forrásához megyek.
A cél felé robog. Nem éri el,
mert megszólítja őt egy mademoiselle.
Igen butuska és csúnyán hadar,
amúgy valódi bombázó a csaj:
Még szűz vagyok. Szájtáti lagziban.
Barát uram! Megáldaná likam?
Áldás után hamar férjhez megyek;
legyen család: csinálunk gyermeket.
Őtöt se bánnék én, kerek Kató,
a szorgalmas gyerekpotyogtató.
Mi kis bohó! De mester lánya volt,
neves sajtimesteré. Csak szónokolt:
Nagy kecskesajt a bére. Rá a grátisz
palack bordeaux-i bor s egy tál homár is.
El'inte János még berzenkedett,
de aztán – szóra szó – „igen”-t rebeg.
Ilyen próbához küld erőt az Úr?
Munkához lát. Tapasztalatlanul.
Repült a szoknya és tudós barát
– először életében – lát csodát:
De szép tiltott gyümölcs! Az íze méz?
Hallgatsz erről is, jó Origenész...
Az elhadart, tizenkét Miatyánk
azért a helyzetében obligát.
Szegény János! Ha tudta volna ezt:
kileste őket álnok esperes,
akit korábban meglökött.
Most azt morogja: *Ördögök!*
János barát – míg élek én –
nem lesz csuhás e féltéken!
A nagy felindulást követte tett:
a szerzetes világgá üzetett;
világba, hol csak fák s az állatok
veszik körül. De ezt már tudhatod.

E történet mindenkit arra int,
a sajttal baj lehet, barátaim.

APOKRIF BOSCH-VÁZLAT

Fajankók: képükön derű.
Bitó alatt egy ember áll.
Az Úr közöttük egyszerű
ruhában jár. Telefonál.

Egy pap kezében hosszú kés,
az égig nyújtózik vele:
báránnyelvre szúrja, és
a várost hó borítja be.

Magiszter görbed lapjain,
napestig baj nem érheti:
jelenbe hívná Szaladint,
de árnya nem felel neki,

dühében földhöz vágja még
a hétpecsétes lombikot,
takarja mind a két szemét,
mert látja azt, mi jönni fog.